

Adriana Díaz Barea

Les bruixes de Macbeth I

EL GUERRER DE LA FOSCOR

Mostra de text

Things without all remedy should be without regard: what is done, is done.

(Allò sense remei s'ha d'oblidar. El que està fet no es pot desfer.)

Lady Macbeth (Acte III, Escena II)

WILLIAM SHAKESPEARE, *La Tragèdia de Macbeth* (1606)

La llum ataronjada de la lluna plena projectava, amb intermitència, la silueta d'una dona a la paret que hi tenia al darrere. S'asseia immòbil a la vora del llit, i a mesura que els núvols travessaven el cel, alliberant la lluna, l'ombra provocada per la llum es retallava a la paret vainilla que hi havia al seu darrere, al costat de la porta.

La dona no era ni jove ni vella. Gaudia d'una ambigüitat interessant, potser perquè la penombra sol afeblir els detalls d'edat que esquitxen els rostres, o potser perquè, realment, no era ni una cosa ni l'altre. Tenia el cabell recollit en una trena llarga que li queia amb elegància per l'espatlla dreta, i els seus ulls, de matís groguenc, il·luminaven el camí que la separava de la finestra. S'hi va apropar. A fora, una boirina rogenca envoltava una ciutat farcida d'edificis alts i estrets. Tret de context, el paisatge urbà podria induir a error; qualsevol podria pensar que es trobava a Nova York, San Francisco o Philadelphia. Però la insoportable calor que feia a principis de gener situava a la dona de la trena en una ciutat gran de l'hemisferi sud. Més concretament, a la Ciutat del Cap. Feia cinc anys que s'havia instal·lat allà després d'anys vagant pel món, nòmada, i allà hi havia viscut amb relativa tranquil·litat, sola, independent, sense fer-se a res ni ningú i sense que ningú no en sabés d'ella res més que allò que ella decidia mostrar. Fins aquella nit. Aquella nit, tots els seus fantasmes, totes les seves pors, s'havien conjurat per turmentar-la. Aquella nit havia sentit una veu. Una veu terrible, esmolada. Grotesca. Una veu sorgida del propi infern que la instava a presentar-se a la creu que hi havia al cim de la tomba de Pirena la nit de lluna plena de l'últim de febrer. Aquella nit la veu que durant tant de temps havia defugit l'havia trobat. I del seu malefici no en podia fugir.

La tomba de Pirena... La dona va tancar els ulls per reflexionar. Ho va fer amb patiment, com si el fet de pensar li causés dolor. Pirena era un nom que li resultava familiar. En algun lloc havia sentit aquella paraula. Pirena ...

La dona de la trena va moure els llavis i va murmurar alguna cosa en una llengua desconeguda. Llavors una violenta saccejada la va treure de la seva abstracció. La prestatgeria que hi havia tot just al davant del llit tremolava amb virulència, la qual cosa contrastava amb la quietud de la resta de la cambra. La dona d'ulls ardents s'hi va apropar. D'un salt va haver d'esquivar un bonic gerro que es va precipitar contra el terra i es va fer bocins. La

tremolor de la prestatgeria es feia cada cop més intensa. Semblava cridar-la. Volia dir-li alguna cosa.

La dona va tancar els ulls i va acariciar amb els dits els volums que hi havia fins que es va aturar sobre un quan la va assaltar la visió d'un home fort i musculat, envoltat per flames imponents, que vetllava el cos sense vida d'una noia. *Pirena! Desperta, Pirena!*, cridava l'heroi amb infinit dolor. Alertada per aquella escena, la dona de la trena va obrir els ulls. El seu dit assenyalava *L'Atlàntida*, de Jacint Verdaguer. La dona va treure el volum i el va obrir per una pàgina a l'atzar. O potser el seu gest no va ser tan fortuït.

CANT PRIMER, va llegir. L'INCENDI DELS PIRINEUS.

“Naix un gran foch entre Roses y Canigó, fent pastura de boscos y ramades. L' incendi abrigo 'l Pirineu d'un cap al altre. Hèrcules s' hi acostava après de batre 'ls gegants de la Crau, y d' entre les flames trau á Pirene”

La dona va llegir el fragment amb atenció. No li va fer falta d'encendre les llums. Els seus ulls espurnejants n'eren prou per resseguir les línies que explicaven que Pirene, o Pirena, era la dona que anomenava els Pirineus, i que sota les imponents muntanyes va ser enterrada pel semidéu Hèrcules. Sense cap mena de dubte, la tomba de Pirena es referia a allà. Als Pirineus.

¹ Fragment de l'Atlàntida, de Jacint Verdaguer.

Primera part

0

El munter i la dona del bosc (I)

Monte Hijedo, Castella i Lleó. Any 1543.

Una catifa rogenca de fulles seques cruixia sota el pas d'un home que travessava la muntanya a llocs d'un cavall blanc. Ho feia amb sigil deliberat, i amb la mirada escombrava la muntanya d'un costat a un altre amb atenció. S'havia separat del seu grup de caça durant l'escomesa de l'ós feia hores i encara no els havia trobat. L'home vestia amb roba senyorial. Duia un tabard bru, ampli i llarg amb obertures laterals per on alliberava els braços per subjectar còmodament les brides de l'animal, i cobria la seva esquena amb un capot no gaire llarg sobre el qual en penjava un arcabús. També portava una caputxa cenyida al cap més per moda que no pas per utilitat, doncs allà l'espessor del bosc gairebé no deixava passar els rajos de sol. Duia travessat un sarró amb provisions que percutia contra el punyal que duia lligat a un lateral de la cadira de muntar de la bèstia, juntament a una llança de fusta amb pic de ferro, i a sota de la qual guardava una manta per si li sorprenia el fred a la nit. La tardor és traïdora, i malgrat que durant el dia la calor podia refermar en les hores centrals, a l'hora foscant l'ambient es refredava sobtadament. Especialment al Monte Hijedo, al nord de Castella i Lleó, on els rajos de sol malaltissos no aconseguien traspasar la frontera de les branques. L'home va aturar el cavall a una esplanada i en va baixar per fer un mos. Del sarró va treure una llesca de pa dur i un tros de formatge, i es va recolzar

sobre el llom del cavall per no perdre de vista el bosc; sabia que era perillós. Les bèsties salvatges que el poblaven es parapetaven rere els matolls a l'aguait de conills i llebres per caçar. Igual que ell. Ell també s'hi havia endinsat en cerca de les mateixes bestioles, i per això s'abrigava amb extrema prudència. L'home es va empassar l'últim tros de formatge i va agafar la carbasseta buida on hi guardava l'aigua. Es disposava a fer-ne un glop quan va sentir un grunyit profund, molt proper. Ràpidament, el munter va lligar la carbasseta a la cadira de muntar del cavall i d'un salt àgil es va asseure sobre el seu llom. Va situar els seus peus a l'interior dels esperons, però una urpada violenta li va impedir arriar el cavall, que va caure a terra, ferit. Per evitar ésser esclafat per la seva pròpia bèstia, el munter va saltar i va rodolar per la terra humida. Llavors, un altre grunyit ferotge. El munter va aixecar la vista i va veure l'ós bru que s'erigia, gegantí, al seu davant. S'havia situat entre el cavall ferit i ell, impedint-li poder-se fer amb les seves armes, i li ensenyava les dents mentre grunyia i grunyia sense parar. El munter va haver de prendre una decisió en qüestió de pocs segons. Si es quedava on era i intentava disparar, l'ós el mataria segur. Havia d'intentar fugir. Confiava en que les dimensions gegants de la bèstia l'impedirien ser tan àgil com ho era ell. L'home es va posar en peu d'una revolada i va sortir corrents. L'ós, en veure'l, va fer el mateix. Durant la fugida, el munter va tenir la mala sort de relliscar. Allò li va atorgar avantatge a l'ós, que va retallar les distàncies amb ell i es va aixecar sobre les seves dues potes del darrere per assestar-li el cop de gràcia. Aquella era, sense dubte, la seva fi. El munter va tancar els ulls per rebre l'estocada final... però un crit li va fer obrir de nou els ulls.

Una dona vestida amb un llarg vestit blau, brut de fang a la part que fregava amb el terra, havia aparegut del no res i s'interposava entre ell i la bèstia. Amb els braços en alt i produint uns sorolls que el munter desconeixia, la dona de llargs cabells foscos es dirigia a l'ós. Li parlava. I l'ós l'escoltava. La bèstia, en sentir la seva veu suau, poc a poc es va calmar. Fins i tot, abans de marxar es va deixar acaronar per la dona sota la mirada incrèdula del munter.

—Es troba bé la vostra excel·lència?

La dona li va oferir la mà per ajudar-lo a posar-se en peu, i el munter va poder apreciar que el seu rostre estava esquitxat d'una bellesa estranya. Salvatge, hagués dit. Com el bosc ataronjat que els envoltava. Com l'ós.

—L'Ullal l'ha ferit, senyor meu? - va insistir.

La dona estranya se'l mirava de prop. Li buscava ferides, ossos trencats, alguna cosa que l'indiqués si s'havia fet mal.

—No... - va dir a la fi -. Però el meu cavall...

—On es troba l'animal?

El munter va mirar per sobre de la dona i amb un gest li va assenyalar el camí del bosc que havia recorregut en la seva fugida. Ella es va agafar les costures del vestit i se'l va aixecar una mica per a alliberar els turmells i així poder córrer còmodament. El munter la va seguir fins que van arribar a la clariana on s'havia aturat per fer un mos. Allà hi havia el seu pobre cavall blanc, que es lamentava amb patiment sobre el terra esquitxat de sang. Tenia els ulls vidriosos i eren molt semblants als de l'estranya dona que s'havia ajupit al seu costat i li murmurava alguna cosa intel·ligible a cau d'orella. L'animal va tancar els ulls i es va deixar fer, fins que la dona va passar la mà per sobre les seves ferides i aquestes van desaparèixer.

—Per Déu nostre senyor.

El munter va exclamar el que sentia semblant a un miracle quan va veure com el seu cavall s'aixecava recuperat.

—Es diu Nacre - va comentar la dona en veu alta mentre acaronava el pèl del cavall blanc que renillava agraït -. Com la pàl·lida llum de la lluna reflectida a un bassal d'aigua.

L'home es va trasbalsar. I no va saber si el seu desconcert es devia a que havia aconseguit sobreviure a l'atac d'un ós enrabiat o perquè una dona sorgida del no res s'havia enfrontat a la bèstia, li havia salvat la vida amb cap més arma que la seva pròpia veu i havia guarit el seu cavall... El munter va empal·lidir en adonar-se de la naturalesa de la criatura que tenia al davant i les cames li van fer figa. Per sort, la dona del bosc va ser prou ràpida i es va afanyar a subjectar-lo.

—Es troba bé, senyor...?

El munter es va mirar la dona que el subjectava. La bellesa del seu rostre i les seves accions l'havien captivat.

—Estic bé - va contestar a la fi.

La dona del bosc li va somriure lleument. Després va agafar les brides de Nacre i les hi va entregar. El munter li va agrair el gest i es va treure l'arcabús de l'esquena, que va lligar a la cadira de muntar juntament amb la seva llança i el seu punyal. La dona, en veure l'escopeta, va fer un parell de passes enrere en un gest que no li va passar desapercebut al caçador.

—No us faré mal, senyora meva. No us heu de preocupar. M'heu salvat la vida. Estic en deute amb vos.

La dona el va mirar amb recel.

—Voleu dir que si no ho hagués fet em dispararíeu per entregar-me?

El munter d'ulls marrons i celles espesses va baixar la mirada.

—És la llei - va resumir abans de preguntar -: Com us dieu?

La dona de cabells foscos i vestit blau se'l va mirar uns segons. Una espurna de fascinació crepitava als seus ulls.

—Em dic...

Un lladruc en la llunyania i la veu d'uns quants homes que cridaven en busca d'algú la van interrompre. La dona del bosc va mirar amb neguit el camí del bosc. Els lladrics i les veus procedien d'allà.

—Marxeu - li va ordenar el munter -. Marxeu!

La dona del bosc va titubejar. A la fi, però, va pessigar les costures laterals del vestit i va lliscar bosc avall. El munter la va observar fins que la va perdre de vista i després va arriar el cavall per cercar els seus companys de grup.

La crida

28 de febrer. A 4 mesos del solstici d'estiu.

Era nit tancada quan la porta de fusta d'una casa antiga, construïda amb blocs de pedres, es va començar a obrir. Ho va fer amb acusada dificultat, tot grinyolant com si es lamentés del dolor que sentia a les seves frontisses, malmeses com els genolls d'un vell. Potser per això la porta no va arribar a obrir-se del tot i es va aturar quan un estret tall de llum procedent de l'interior de la caseta va trencar l'hegemonia fosca que imperava arreu de la muntanya.

Al poble de Tuc, als pirineus aranesos, l'enllumenat era auster: Hi havia molts pocs fanals escampats per la vila i la seva llum groguenca i dèbil amb prou feines aconseguia disseminar les tenebres que engolien els carrerons empedrats. La majoria dels fanals tremolaven de fred. La fulla de l'hivern, esmolada com una navalla, tallava la seva lluïssor i congelava el revestiment de cristall de les bombetes que havien d'esforçar-se per brandar. Per tal motiu pampalluguejaven sovint i no eren gaire de fiar. D'altra banda, els fanals que aconseguien sobrepassar-se a la climatologia es consumien en la més absoluta quietud; Es fonien en solitud i silenci, sense que ningú no hi parés gaire atenció, quelcom semblant a un quadre solitari a un passadís estret.

Aquella nit, però, era diferent i els fanals no brillaven sols; La lluna plena, blanquinosa i gegant, presidia el cel puntejat d'estels i es presentava com l'únic testimoni d'allò terrible que estava a punt de succeir.

Al llindar estret i lluminós que va esclatar quan es va obrir la porta hi va aparèixer la silueta d'una dona. Allà va romandre immòbil, prudent. Volia assegurar-se que el carrer es trobava desert. Mentre ho feia, una corrent d'aire gelat es va esmunyir per l'esquerda i li va picar la cara. La dona va haver de tancar els ulls per protegir-se del fred esmolat, i va aprofitar l'ocasió per parar l'orella. A fora, no se sentia res tret del remot lladruc d'un gos i la remor

d'unes sabates que repercutien sobre les llambordes de pedra, en algun lloc no gaire lluny d'allà.

La dona va obrir la porta del tot, i aquesta va tornar a xerricar. Un cop al carrer, va passar la mà per les frontisses fredes, com qui acarona el llom d'un llibre amb delicadesa, i va empènyer la porta, que es va tancar suaument i sense dificultat, com per art de màgia. La dona, que duia els cabells recollits en una trena llarga i portava un jersei de llana gruixut, uns pantalons de pana i una capa fosca, es va situar al vorell de l'esglaó de pedra que separava la seva casa del carrer i va ensumar l'ambient. Feia olor a muntanya humida i a llenya, va comprovar, però també hi va distingir l'aroma del gessamí, la fusta cremada i un inesperat regust a mar. Instintivament, la dona de la trena va fer un cop d'ull al seu voltant, alerta. Semblava un llop que ensuma el terreny i aixeca el cap quan detecta una presència inconcreta. Tot era fosc, tret del tros de llambordes que hi havia sota el fanal que es trobava al final del carrer, tot just a tocar de la cantonada. La dona va detectar que l'olor peculiar procedia d'aquell costat, i va afilar els ulls per intentar veure—hi més enllà. Va ser llavors quan una processó de figures encaputxades va sorgir d'aquell cantó i va passar sota el fanal que, delator, va il·luminar la part baixa dels seus rostres, des del nas fins a la boca. Caminaven juntes i amb pressa i, com la dona de la trena, totes duien capes fosques que flamejaven al voltant dels seus peus.

La dona de la trena va esperar a que la processó passés i, després de posar-se la caputxa per amagar els seus ulls sota la seva penombra, va baixar l'esglaó i va unir—se al grup. Van travessar l'avinguda principal del poble i, en arribar al final, es van aturar davant una petita plaça, al centre de la qual s'erigia una creu de terme on hi havia, lligat de mans i peus, un home en pijama amb el cap caigut sobre el seu pit.

La dona de la trena va fer un cop d'ull al seu voltant i va comprovar que la Plaça de la Creu del poble de Tuc era el punt on hi desembocaven les quatre avingudes principals de la vila, en aquell moment saturades de figures amb túniques fosques que, com la seva, acabaven d'arribar. Quan totes quatre processons es van aturar al mateix punt, a la vora de la plaça, les figures encaputxades van començar a avançar i van formar diversos cercles concèntrics al voltant del monument.

La dona de la trena, que es trobava a la segona fila, va apreciar que, sobre el pedestal on es recolzava el peiró, hi havia paques de palla. Va alçar la mirada i va veure que l'home que hi havia lligat movia el cap lleugerament i emetia un lament gairebé imperceptible. Des d'on es trobava, la dona de la trena va poder apreciar que l'individu, de cabells grisos i nas punxegut, estava conscient tot i el greu defalliment. Va arrugar el front, estranyada pel que veia, i es va concentrar tot el que va poder fins que va aconseguir esmunyir-se a l'interior de la ment de l'home. La dona de la trena va furgar en les profunditats del presoner i va percebre que la seva ànima es trobava terriblement malmesa. De seguida va reconèixer en aquella feina l'empremta de l'oest i va mirar al seu voltant amb un deix d'inquietud. D'entre totes les figures idèntiques que hi havia envoltant el peiró, buscava distingir la responsable d'aquell treball tan ben fet.

La resposta es va presentar a dos o tres figures encaputxades a la seva dreta, on es va obrir un petit passadís, per on hi va desfil·lar una silueta. Va passar molt a prop d'ella, i això li va permetre identificar—hi en la seva essència l'olor del mar que havia notat abans, així com el subtil rastre a castanya torrada. Llavors no li va quedar cap mena de dubte: l'estat deficient en que es trobava l'ànima de l'home de cabells grisos i nas punxegut que hi havia lligat al peiró i aquella olor a salnitre només podien procedir d'una meiga.

La dona de la trena va empassar saliva. No estava espantada, però l'amoïnava la presència d'una meiga de l'oest al poble pirenaic del Tuc. No hi devien quedar gaires, va reflexionar. Quatre o cinc, com a molt, successores d'aquelles que, segles enrere, van aconseguir fugir de les sanguinàries creuades que van eliminar d'una revolada clans tan respectables com el de Zugarramundi, Soportújar o Sort. Les poques supervivents d'aquelles persecucions van haver d'aprendre a viure amagades, recloses en la més absoluta clandestinitat. Algunes van aconseguir mantenir vives les reminiscències dels seus clans; d'altres es van aplegar i van passar a formar part del clan de Macbeth, liderat per una refugiada escocesa oculta als pirineus aranesos. I molt poques, com ella mateixa, van decidir desertar i renegar permanentment de la seva condició.

Des de feia temps, la dona de la trena, de filosofia nòmada, canviava de residència sovint, segons bufés el vent. Es guanyava la vida comerciant

remeis casolans aquí i allà i podria dir—se que vivia amb relativa tranquil·litat, aliena al món que havia decidit deixar enrere feia molt. O, almenys, així ho va fer fins que va sentir la crida.

La dona de la trena va retrotraure's a la seva petita casa de Ciutat del Cap la nit que va posar la seva vida de cap per avall, i es va estremir. Dormia profundament, sense llençols, amb gotetes de suor regalimant sobre el coixí quan una veu li va xiuxiuejar: *Cordèlia... Cordèlia... Cordèlia...*

La dona de la trena va recordar que la nit que va sentir la crida per primer cop s'havia despertat amb brusquedat. Havia romàs una estona asseguda a la vora del llit i, des d'allà havia pogut apreciar el fulgor vermellós que la lluna plena començava a desprendre. Aquella nit, un neguit se li va instal·lar al pit i no la va abandonar des de llavors. Sabia perfectament el que aquell somni significava. La totpoderosa se li havia presentat per convocar-la a la creu que hi havia al cim de la tomba de Pirena.

La dona de la trena, però, va oferir resistència. Mai no havia estat d'acord amb el camí que les seves germanes volien emprendre i va decidir ignorar la crida. Però escapar del domini de la totpoderosa no era una tasca senzilla. A mesura que passaven els dies, la Cordèlia era cada cop més feble i la crida, més insistent. Les nits cada cop es feien més insuportables, i la veu de la totpoderosa - *Cordèlia... Cordèlia... Cordèlia...* - era cada cop més insistent. La dona de la trena se sentia atreta per la crida de forma inevitable, i va ser quan ja no va poder aguantar—ho més que va fer l'equipatge i va enfil·lar cap als pirineus catalans, al poble de Tuc, amb la absoluta certesa que era allà on hi havia de ser. Després d'haver esbrinat la localització de la tomba de Pirena, va descobrir on era el seu cim. Primer va creure que es referia al seu punt més alt, a l'Aneto. Però després de recordar la profecia va lligar caps i va resoldre que el cim de la tomba de Pirena, en realitat, es referia a Tuc, que volia dir pic o cim en occità, l'únic poble de la serralada pirenaica on s'erigia una creu al seu centre. I va ser així com la dona de la trena va sucumbir al poder de la crida de la totpoderosa i, després d'agafar dos avions i un autocar, es va plantar al poble de Tuc.

La Cordèlia va recordar tot això mentre resseguia la meiga amb la mirada fins que aquesta es va situar al costat de la creu de terme. Llavors es va treure la caputxa i va descobrir el rostre d'una dona de cara estreta, ulls foscos com

un pou, i cabells arrissats i frondosos com un arbust, d'on ressortien dues arracades de cèrcol ample. La va reconèixer de seguida. Era la Lua Esmeriz, última supervivent de l'estirp del clan de Finisterre.

La meiga va observar al seu voltant, com imitant el moviment d'un far sentinella a l'oceà de les seves terres, i va aturar els seus ulls sobre els de la dona de la trena. La Lua Esmeriz li va somriure, visiblement emocionada en veure-la, i la Cordèlia va sentir la seva veu a l'interior de la seva ment donant-li la benvinguda. Ella, en canvi, es va mantenir ferma. No va trencar el contacte visual amb la meiga, però tampoc no es va molestar en amagar el seu desacord amb el que estava a punt de passar.

La Lua Esmeriz va ignorar l'actitud desafiant de la Cordèlia i es va dirigir a totes les figures encaputxades que circumdaven la creu de terme.

—Bruixes de Macbeth! Germanes! – va exclamar, i a la seva veu la va acompanyar un tro que va ressonar arreu de la muntanya –. La totpoderosa m'ha cridat i m'ha demanat que deixi les llunyanes terres de l'oest per a executar la profecia dels esperits del nord! – una ovació tímida es va aixecar i una bruixa que hi havia a la primera fila li va entregar una torxa apagada –. Mireu el cel, germanes! Mireu-lo! – imitant la resta de figures, la Cordèlia va alçar el cap i va veure com, darrere de la creu de terme, la lluna plena lluïa una mica més vermella que quan la va veure feia un més a Ciutat del Cap –. S'ha tenyit de vermell amb la sang de les nostres germanes per informar-nos que el temps de la totpoderosa ja és aquí! – va cridar, apassionada –. Ja falta menys! La nit del solstici d'estiu encetarem el Regne de les Bruixes! Visca la totpoderosa!

La meiga va escopir amb fúria a l'interior de la torxa, que es va encendre amb violència, i, amb la mà que li quedava lliure, va agafar els cabells de l'home que hi havia lligat a la creu de terme amb menyspreu, obligant-lo a mirar les bruixes que s'havien reunit al seu voltant per a contemplar la seva crema. Il·luminats per la torxa ardent, la Cordèlia va apreciar que els ulls de l'home s'insinuaven rere una fina línia i la seva boca entreoberta inspirava aire amb feblesa. Sobre la pell bruta de la seva cara s'hi podien apreciar els solcs que havien deixat les llàgrimes, i un fil de sang li regalimava per la comissura dels llavis. L'home, feble, estava a punt de patir un destí que ella no li desitjava a ningú.

—Mira—les – li va ordenar la meiga a cau d'orella, amb crueltat infinita, assenyalant el corro de bruixes encaputxades que envoltaven la creu de terme –. Són les filles de les bruixes que no vau aconseguir cremar.

Algunes espurnes de foc van caure sobre la palla i van encendre una petita flama a la vora dels peus nuus del presoner, que va emetre un lament esfereïdor, aquest cop més audible que el d'abans. Llavors la Lua Esmeriz va deixar anar els cabells del presoner, agonitzant de dolor, el cap del qual va tornar a caure sobre el seu pit i, a continuació, va aixecar la torxa flamejant per oferir-la a les seves germanes:

– Per l'Adela Macbeth! – va celebrar, amb els ulls fixos en la Cordèlia. Les bruixes van correspondre aquell gest amb els punys enlairats cap el cel –. Que comenci el Gran Sacrifici!

Sense cap mena d'escrúpol que li ho impedís, la Lua Esmeriz va deixar caure la torxa sobre la palla. De seguida les flames van empassar-se l'home i les bruixes van reaccionar cridant, ufanes. La Cordèlia va mirar amb absolut espant la meiga, que a la vegada contemplava amb èxtasi l'ardent foguera, d'on s'escapava l'udol de dolor de l'individu que es cremava. La dona de la trena va arrugar els llavis, repugnada pel que testimoniava, i, davant la mirada incrèdula de la resta de bruixes que s'havien congregat al voltant de la creu de terme, va fer mitja volta i va marxar del ritual.

Continuarà...

Si t'ha agradat el que has llegit,

segueix-me per saber quan estarà disponible la novel·la:

Instagram: @adrianadiazbarea